

Blancaneus i els set nans (i altres personatges)

written by Joan Fonollosa | 31 de desembre de 2017

La Blancaneus era una noia jove, maca, forta, rica i, sobretot, independent. El jove Atalac n'estava enamorat i volia casar-s'hi, però malauradament ella no ho sabia, perquè un gegant malvat, de nom Dídrum, la tenia segrestada al seu castell. Atalac havia intentat moltes vegades entrar al castell per declarar-li el seu amor a Blancaneus, però Dídrum sempre s'hi havia oposat, sovint amb violència. Fins i tot un parell de vegades el pobre Atalac n'havia sortit tan malferit que havia estat a punt de perdre la vida i tot.

—Molts nois com jo tenen la seva noia jove, maca, forta, rica i, sobretot, independent. Per què jo no? —es preguntava Atalac.

—També n'hi ha molts que no la tenen —responia Dídrum.

—Però molts d'aquests ni saben que en algun lloc existeix una noia jove, maca, forta, rica i, sobretot, independent que els està esperant, i els que ho saben malden per tenir-la i sovint ho aconsegueixen. Per què jo no puc tenir la meua Blancaneus?

—Perquè és meua, i jo no ho vull —responia Dídrum.

—I per què no ho vols? Tu ja tens la teua, encara que fa tants anys que la tens que ja no és ni jove, ni maca, ni forta, ni rica, però continua essent, sobretot, independent.

Dídrum somreia per sota el nas i no responia perquè sabia que si Atalac aconseguia la seva Blancaneus, la seva dona vella, lletja, feble i pobra, que ja no era gaire independent, probablement deixaria de ser-ho del tot.

Ara, però, era diferent que en el passat: una fada bona, anomenada Urop, vetllava per tots i no havia de permetre que Dídrum fes mal a Atalac si ho provava altre cop. Tanmateix, hi havia una limitació: —el que passi dins del castell de Dídrum

és cosa de Dídrum i jo no m'hi puc ficar— havia dit Urop més d'una vegada. Aquest era, doncs, el problema del pobre Atalac: com fer sortir Blancaneus del castell sense entrar a rescatarla?

Pensant, pensant, Atalac va trobar una escletxa als murs del castell per on es podria entrar sense que Dídrum ho pogués impedir, encara que l'escletxa era massa petita perquè Atalac hi pogués passar. Vet aquí que aleshores va passar per allí un circ on hi havia una *troupe* de set nans i Atalac, en veure que podrien passar per l'escletxa, no s'ho va pensar gens i va contractar-los. El contracte, però, deia que, atesa la perillositat de la comesa, cada nan entraria al castell una sola vegada.

El primer nan havia nascut en un lloc anomenat Muntdarenys i durant dos anys va estar enviant missatges des de dins del castell mateix, que van fer despertar Blancaneus, la qual, de seguida, va prometre casar-se amb Atalac, si aconseguia fer-la sortir del castell. Allò va enfurismar força Dídrum, però temorós que Urop no s'enfadés amb ell, no va gosar fer-li mal; al capdavant allò havia passat dins del castell i el que passa dins del castell de Dídrum és cosa de Dídrum i Urop no s'hi pot ficar.

Aleshores, Atalac va recórrer al segon nan. Es deia Nouena, i encara que Dídrum va prohibir-li l'entrada i va manar als guardes que el vigilessin, Nouena es va amagar dins d'unes caixes de cartró i així va despistar els guardes i va aconseguir entrar al castell. Blancaneus, en veure'l, es va omplir de joia creient que el seu estimat aconseguiria fer-la sortir molt aviat. Però Dídrum es va enfurismar encara més i va començar a castigar tothom que d'una manera o altra hagués tingut res a veure amb l'entrada. Prou que Atalac va implorar a Urop que intervingués per evitar el càstig a innocents, però altra vegada Urop va respondre: el que passi dins del castell de Dídrum és cosa de Dídrum i jo no m'hi puc ficar.

Tanmateix, Urop tenia les seves limitacions: una papallona màgica, anomenada Opipub, li feia de consciència i, en veient l'èxit de Nouena, li va recordar que segons quines coses no les podia permetre, encara que passessin dins del castell de DíDRAM. Urop, però, va ignorar la reconvenció perquè, al capdavant, Atalac no havia seguit les regles:

—Als castells s'hi entra per la porta, no per una escletxa de la paret— va dir, i Opipub no hi va insistir més, de moment.

Aleshores, atès que DíDRAM continuava vetant-li l'entrada al castell, Atalac va recórrer al tercer nan, que aquesta vegada no entraria per l'escletxa, sinó per la porta principal. I un 27 de setembre el tercer nan va entrar al castell, i com que havia seguit totes les regles hagudes i per haver, DíDRAM no ho va poder impedir, però es va enfadar encara més en veure que, a la vista de tothom, arribava a la cambra de Blancaneus i ella li feia un petó perquè el portés de part seva al seu estimat Atalac.

Així i tot, DíDRAM continuava negant-se a admetre res, perquè el nan no era Atalac en persona i per tant el petó no valia:

—Deixa'm entrar al castell, doncs, i vejam si Blancaneus em vol fer el petó a mi en persona— va reclamar Atalac. Però DíDRAM continuava negant-se a deixar-lo passar. I com que tot passava dins del castell, Urop continuava sense voler-s'hi ficar.

Opipub, en canvi, no opinava el mateix i cada cop volava més agitada:

—Estàs incomplint els manaments de la deessa Demokratòs— l'hi recordava, i això feia que Urop estigués cada dia més i més preocupada perquè sentia dins forts remors que fins i tot li havien propiciat algun petit mal de ventre. I és que Urop no podia ignorar que al seu reialme hi havia molts nois joves que sí que tenien la seva pròpia noia jove, maca, forta, rica i, sobretot, independent, que volien que Atalac n'aconguís la seva. Però DíDRAM i alguns altres gegants amics seus encara tenien a Urop mig convençuda del que feia.

Vist que no hi havia altra manera d'entrar al castell, enfortit per l'èxit del tercer nan i convençut que Urop compliria la seva paraula de seguir les regles i respectar la pau, Atalac va decidir tirar pel dret i va enviar el quart nan, de nom Udoct.

Tant de bo mai no ho hagués fet! El malvat gegant Dídrum va enviar contra ell per terra i mar, fins i tot en vaixells amb nom d'ocell, milers de guardes que van ben apallissar el pobre Udoct. Tanmateix, el nan va resistir heroicament tots els cops i malvestats que li van ploure i va aconseguir que Blancaneus declarés altre cop el seu amor per Atalac.

Vista la violència de Dídrum, Atalac va reclamar a Urop que intervingués, però aquesta altra vegada va respondre que "el que passi dins del castell de Dídrum és cosa de Dídrum i jo no m'hi puc ficar. Aleshores, Atalac va descobrir que Urop ja no era una fada bona com en la seva joventut, sinó que els anys l'havien convertida en una bruixa dolenta, dominada pels gegants amics de Dídrum. I també Dídrum va saber que Urop no li impediria actuar com sempre si Atalac gosava tornar a intentar-ho altre cop.

—Si deixem que Atalac aconseguixi casar-se amb Blancaneus—deien els gegants amics de Dídrum —molts altres nois dels nostres reialmes també voldran la seva noia jove, maca, forta, rica i, sobretot, independent i nosaltres deixarem de ser gegants i fins i tot les nostres dones, no totes joves, no totes maques, no totes fortes i no totes riques, potser deixaran de ser independents.

Només la papallona màgica Opipub encara li podia dir ben clarament a Urop que allò que feia no estava bé, i que havia de seguir els manaments de la deessa Demokratòs. I els nois del reialme que sí que tenien la seva noia jove, maca, forta, rica i, sobretot, independent insistien a Opipub perquè Urop tornés a ser la fada bona que havia estat en la seva joventut. Aleshores, per calmar els ànims, Urop va manar a Dídrum que

deixés entrar un altre nan per la porta, seguint totes les regles, per veure d'una vegada per totes si de veritat Blancaneus estimava Atalac o no.

Fou així que, en vigílies de Nadal, DíDRAM va haver de deixar, si us plau per força, que entrés per la porta del castell un cinquè nan. Això sí, va fer mans i mànigues perquè no arribés al seu destí: li va parar totes les trampes possibles, va posar obstacles als camins, va ficar a la presó uns quants servidors d'Atalac (i d'altres van haver de fugir comes ajudeu-me per no seguir el mateix camí) i fins i tot va enviar una altra noia jove, maca, forta i rica però gens independent, anomenada Inés, per veure si el nan s'equivocava de noia, cosa que en bona part va aconseguir amb els seus cants seductors. Emperò, malgrat totes les trampes i entrebancs, el cinquè nan va arribar a la cambra de la Blancaneus, i ella, altra vegada, va declarar el seu amor per Atalac.

I així acaba, per ara, aquesta història. Què farà ara Urop? Deixarà que DíDRAM continuï vetant l'entrada d'Atalac al castell? Podrà DíDRAM continuar ignorant les declaracions d'amor de Blancaneus? Els gegants amics de DíDRAM podran encara continuar entabanant Urop, o potser decidiran que els surt més a compte arriscar-se a permetre que Atalac es casi amb Blancaneus abans no ho faci sense el seu permís? Les queixes dels joves del reialme d'Urop aconseguiran que la papallona màgica Opipub forci la deessa Demokratòs a castigar Urop pel seu mal comportament? I, sobretot, la ceguesa i l'obstinació de DíDRAM el portaran a preferir, com ja ha succeït abans amb moltes torres, que s'ensorri del tot el seu castell abans de permetre el casament?

Mentrestant, Atalac ja dóna per fet que encara haurà d'enviar un altre nan, i ja comença a témer si potser amb set no en tindrà prou.

Vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte no s'ha fos. Ni de bon tros.